

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hippoensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. XV. Romæ febri corripitur. Manichæis & Electis coutitur, quibus
Academicos præfert.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

salute filij, rediit ad solita, atque illum, tra-
iecto mari, Roma suscepit.

C A P V T X V.

*Rome febri corripitur. Manichaeis & Electis
coutitur, quibus Academicos præfert.*

IL L V C cùm peruenisset ut Rheticam Lib. 5. Cō-
profiteretur, ecce præsens Dei vltio ; fe- fess. cap. 9.
bri corripitur ardentissimâ : quæ licet aëris
insolentiæ queat attribui, simul ad Dei vin-
dictam attinuisse, potest intelligi. Nam ijs,
quæ casu, vel naturâ sic poscente fiunt, ad
suum præuisum finem ac ordinem altior
vtitur Dei prouidentia. Ed spectant eiusce
hæc verba: *In grauescientibus febribus, iam
ibam & peribam. Quò enim irem si tunc hinc
abirem, nisi in ignem, atque tormenta digna
factis meis, in veritate ordinis tui? Et illa hoc
nesciebat, & tamen pro me orabat absens. Tu
autem ubique præsens, ubi erat, exaudiebas
eam; & ubi eram, miserebaris mei, ut recupe-
rarem salutem corporis mei, adhuc insanus
corde sacrilego. Neque enim desiderabam in
illo tanto periculo Baptismum tuum; & me-
lior eram puer, quando illum de maternâ pie-
tate flagitavi. Sed in dedecus meum creueram,
& consilia medicinæ tuae demens irridebam,
qui me non suistitalem bis mori. Quo vulne-
re si feriretur cor matris, numquam sanare-*

C 2

tut.

tur. Non enim satis eloquor, quid erga me habebat animi: & quantum maiori sollicitudine me parturiebat spiritu, quam carne pepererat.

Et ubi essent tantæ preces, & tam crebrae sine intermissione? nusquam nisi ad te. An vero tu

Laudes d.
ua matri
Monica.

Deus misericordiarum, sperneres cor contritum & humiliatum vidue castæ ac sobriae,

frequentantis elemosynas, obsequentis atque seruientis Sanctis tuis, nullum diem preter-

NOTA.

mittentis oblationem ad altare tuum: bis in die, manè & vesperè, ad Ecclesiam tuam sine

ullâ intermissione venientis, non ad vanas fabulas & aniles boquacitates, sed ut te audi-

ret in tuis sermonibus, & tu illam in suis ora-

tionibus. Huiusne tu lacrymas, quibus non à te aurum & argentum petebat, nec aliquod

mutabile aut volubile bonum; sed salutem

animæ filij sui, tu, cuius munere talis erat, con-

temneres & repelleres ab auxilio tuo? nequa-

quam Domine. Imò vero aderas, & exaudi-

bas, & faciebas ordine, quo prædestinaueras

esse faciendum. Absit, ut tu falleres eam in

illis visionibus & responsis tuis, quæ illa fidelis

pectore tenebat, & semper orans tamquam

chirographa tua ingerebat tibi. Dignaris

enim, quoniam in sæculum misericordia tua,

eis quibus omnia debita dimittis, etiam pro-

missionibus tuis debitor fieri. Recreasti ergo

me ab illâ agritudine, & saluum fecisti filium

ancilla

*ancillæ tue; tunc interim corpore, ut esset, cui
salutem meliorem atque certiorem dares. Ha-
ctenus Augustinus.*

Romam allapsus, initio coniunctus est falsis illis atque fallentibus Manichæorum sanctis, ijsque præterea qui Electi dicebantur: impie profecto cum illis sibi persuadens, non esse se qui peccarat, sed nescio quam aliam in eo peccasse naturam. Inter hæc desperantem se in eadem posse doctrinâ proficere, simulque remissius huic immorantem, quoad melius aliquid esset consecutus, subiit cogitatio, ceteris prudentiores fuisse philosophos Academicos, qui de omnibus dubitandum esse, nec aliquid veri à quoquam deprehendi posse, cœluerunt. Quamobrem & hospitis sui Manichæi, cuius erat æger usus hospitio, repressit nimiam fiduciā, quam is habebat de rebus fabulosis, quibus Manichæorum libri scatent. Horum tamen consuetudine vrebatur adhuc familiariū, non quod eam hæresim animositate pristinâ defenderet, sed quod eorum Romæ magna copia, quibus erat necessitudine deuinctus, tardius eum fineret aliud inuestigare, præcipue diffidentem penitus, in Ecclesiâ Dei Catholica posse reperiri veritatem, à quâ eum illi diuerterant. Insigniter enim turpe ei vide-

*Rome Ma.
nichæi &
Electi coü-
titur.*

C 3 batur

batur credere, Dominum rerum omnium,
humanæ carnis figurâ præditum esse; ideo-
Lib. 5. Cōfess. c. 10. que metuebat credere in carne natum, ne cre-
dere cogeretur ex carne inquinatum.

CAPUT XVI.

Rome discipulos colligit.

Lib. 5. Cōfess. c. 12.

INTER hæc sedulò cœpit agere cuius rei
causâ Romam venerat, intra domesticos parietes colligendo discipulos aliquot nobiliores, per quos innotesceret. Sed neque ibi, quam in Africâ, meliores est expertus. Subitò enim ne mineral pendant doctoribus conspirant, ad aliumque magistrum transfugiunt, *desertores fidei, qui busq; præ charitate pecuniae, iustitia vilis est.* Fornicantur, inquit, *abs te; amando volatice ludibria temporum, & lucrum luteum, quod cum apprehenditur manum inquinat, & amplectendo mundum fugientem, contemnendo te manentem, & reuocantem, & ignoscentem redeunti ad te meretrici animæ humanæ.* Locum autem in quo inibi docuit eloquentiam, adhuc hodie obseruari, eumque dici *S. Maria della Scuola Græca,* testatur Martinus Aumpies Decanus Moguntinus.

Lib. 1. sui
Itiner. &c.
cap. 5.

CA-